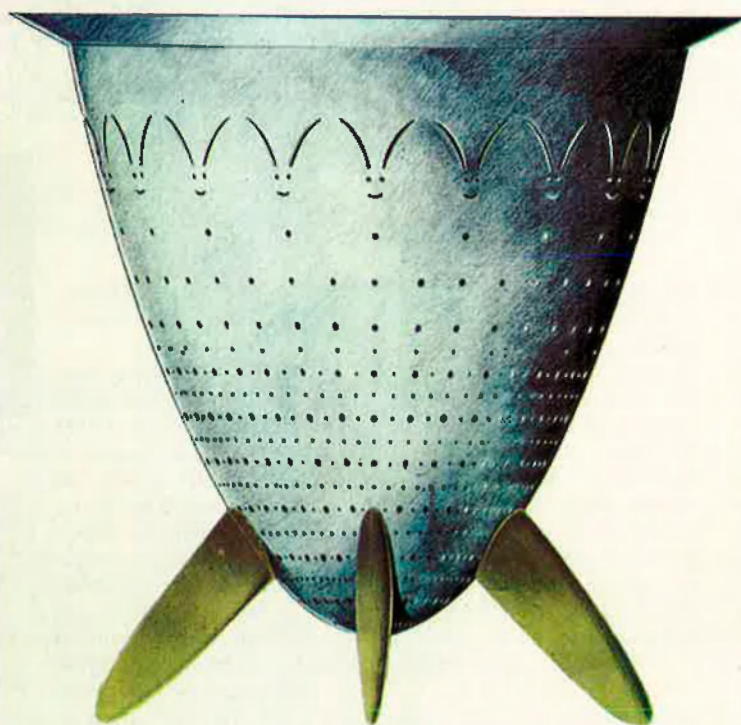

La UPV és coherent

El col·lectiu de la UPV d'Alzira, i jo, com a cap del grup municipal en el consistori alzirenc, som conscients de la responsabilitat que per al partit significa la moció de censura, del passat 20 de desembre, a l'alcaldia d'Alzira.

Però també hem estat actors principals, des de fa molts anys, de les conteses que s'han produït en el consistori, sense ànim de fer massa història del que ha passat en els darrers 10 anys, en què la UPV ha estat present en la política municipal des de la institució.

Des del nostre tarannà previngut i reflexiu, ençetàrem la tasca municipal amb una gran mancança de mitjans tècnics i humans, que hem anat modificant a través del temps. Sobretot, el que més hem après ha estat el funcionament polític de la institució. Però a una de les primeres conclusions a què vam arribar fou que el poble d'Alzira no era mereixedor de l'alcalde que tenia i vam denunciar públicament aquesta qüestió des del primer moment. És clar que aquesta situació no ens va desencoratjar. Pensàrem i pensem que el que s'havia equivocat era el PSOE, i per tant que hi tenia la major responsabilitat, com molt bé, després del temps, s'ha de-

mostrat i ens han donat la raó. Continuarem treballant d'acord amb els nostres programes electorals, des de l'ajuntament per millorar les condicions de vida dels ciutadans i ciutadanes d'Alzira.

La preparació, la dedicació i el treball ens han dut a haver de ser instrument de denúncia pública de determinades irregularitats —comeses i demostrades en la comissió investigadora creada a l'efecte— per part de l'anterior alcalde d'Alzira, fet que ens portà a reprovar-lo i a exigir-ne la dimissió com a màxima autoritat. També fem corresponsible el PSOE que ha estat el seu suport durant tot aquest temps.

Però, si ben cert és el que diem, també ho és que l'enfrontament intern del PSOE va propiciar que, en entrar el nou govern, després de les eleccions municipals de 1991, començaren les discrepàncies en el nou equip. Com a conseqüència, va dimitir la majoria del govern i es va crear una situació anòmala de desgovern.

La Unitat del Poble Valencià, conscient dels efectes que estava produint la nova situació, que perjudicaven greument el funcionament normal de la institució i la mateixa credibilitat de

la classe política, havia de prendre una decisió.

La UPV creu que el seu màxim compromís és el que tenia i té amb el poble d'Alzira i amb el seu electorat, conscients de la forta transcendència que representa el nostre posicionament, però era ineludible posar fi a la situació creada i prendre solucions. Això fonamenta principalment el nostre posicionament, amb l'objectiu d'aportar la necessària serenitat i d'assegurar la governabilitat. En definitiva, el nostre suport a la moció de censura a Alzira ens permet, d'una part, posar fi a una etapa negativa i que ha durat massa temps, i de l'altra, obrir la possibilitat d'un nou govern municipal que, sense perdre la identitat pròpia dels seus components, però amb un nou tarannà, garantirà el millor funcionament de l'ajuntament d'Alzira.

La possibilitat que algú pugui considerar que aquesta actitud és un factor negatiu o que significa un aprofitament per part de la UPV per accedir al govern municipal pot ser una valoració política a considerar, però també creiem que un partit polític, com la UPV, quan es presenta a unes eleccions el que pretén és poder aplicar el programa electoral que elabora i donar solucions als problemes, encara que a vegades no pugui triar els companys i els vinguen donats per les circumstàncies, que, en aquest cas, faran que la UPV demostre, com a Ontinyent, Gandia, Dénia, etc., que sap i pot fer-ho.

També estem convençuts que, encara que traumàticament, la història del nostre poble ens donarà la raó, cabdills, senyors feudals i altres volíem i volem que s'hagen acabat. El franquisme és llunyà, que continue així.

Antoni Murillo i Peris
Secretari UPV-Alzira
i tinent d'alcalde

Homenatge a Josep Maria Llopart

A començaments d'estiu, diverses entitats mallorquines, encapçalades per l'Obra Cultural Balear, van anunciar la convocatòria d'un gran homenatge a Josep M. Llopart. En una cultura de massa addicta a la necrologia, on l'únic intel·lectual homenatjable és l'intel·lectual mort, aquell homenatge s'anunciava com una lloable excepció.

Llopart no havia abdicat de cap de les seves lluites, ni creatives, ni culturals, ni socials, ni polítiques. Retent-li aquell homenatge, doncs, la societat illenca, acomplia un deure de reconeixement i d'agraïment. Reconeixement de les pròpies senyes d'identitat cultural —de les quals, la poesia de Llopart n'era una fita cabdal— i agraïment per la immensa feina d'anar desbrossant un camí en els anys de la dictadura i en els anys de la desorientació actual.

Llopart, a més era un cim de la poesia catalana del segle XX. Des de *Poemes de Mondragó* (1961) fins a *Spiritual* (1992), passant per *La terra d'Argensa* (1972), *Memòries i confessions d'un adolescent de casa bona* (1974), *Urbanitat i cortesia* (1979), *Mandràgola* (1980) i *La capella dels dolors* (1981), la seva poètica és tensa, densa i ajustada.

Però la seva tasca no s'acaba en la poesia. Llopart era un intel·lectual honest, clarivident i combatiu, amb la millor oratòria dels Països Catalans sempre disposat al servei i a la participació. I això sense deixar de ser una persona bonhomiosa, afable, amic dels amics, disposat a escoltar i a opinar amb fermesa però amb prudència.

Tota una generació d'escriptors mallorquins s'han format sota el seu consell i la seva guia. Com autor, a través d'assaigs sobre la literatura a Mallorca (*Joan Alcover, la història d'un home* (1964), *La literatura moderna a les Bale-*

ars (1965), *La literatura mallorquina contemporània* (1973), *Retòrica i poètica* (1981) i d'un munt d'articles, pròlegs i crítiques que caldrà aplegar. Com a director literari d'Editorial Moll, primer, com a president de l'Obra Cultural Balear, després, com a president de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, com a membre de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans i com a president de l'entitat Ramon Llull, Llopart havia protagonitzat lluites i victòries en favor de la nostra cultura.

I en uns moments de desmobilització, quan l'intel·lectual ha esdevingut orgànic o marginat, corifeu o silenciats, tant-se-me'n-fotista o grimpaire, Llopart, a qui se li havien ofert honors, *sine curas* i càrrecs, havia mantingut una insubornable actitud de servei a la veritat.

I tot això, sense exabruptes, sense sortides de to, sense perdre la calidesa del somriure acollidor, mig tímid mig sorneguer, ni el bon humor tolerant però sense concessions, que demostra enginy però que no fereix.

L'homenatge, doncs, era obligat. Però som un país dissortat i, en l'anunci i desenvolupament dels actes hi covava la pitjor de les ironies: de fet, l'homenatge positiu, a l'ésser viu al peu del canó, en ple combat i en plena creativitat, que trencava la tradició necrològica del país, esdevenia l'anunci d'una mort inesperada que, després de la de Joan Fuster, ha deixat orfes de *maitres à penser*.

I el pitjor del cas és que, ateses les circumstàncies, ja no en tornarem a tenir mai més.

Jaume Fuster
Escriptor